

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

332. Reiicitur argumentum P. Rabardei desumptum autoritate Boërij, & Curiae, & ex ca. 1. de Homicidio in 6. Et deceditur, quod neque Clerici, neque Episcopi in grauissimis criminibus priuantur ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76442](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76442)

in *Manali contr. lib. 5. cap. 19. num. 39. & seq.* neque enim quicquid faciunt Principes, iure faciunt, ut obferuat *Acacius de Privilegiis, lib. 3. c. 6. num. 19.* Vnde ex omnibus supradictis, refellenda veniunt ea, quae docet nouissimè Petrus Gonzalez, de *lege Politia, lib. 1. c. 10. n. 54. & seq.* & Solorzanus de *Indiarum iure tom. 2. lib. 3. c. 27. n. 45. & seq.*

RESOL. CCCXXXI.

Refellitur aliud exemplum Ioas Regis? Ex part. 7. tr. 1. Ref. 16. aliàs 14.

§. 1. **A**D exemplum Ioas Regis cum Leuitis, quod etiam affert Rabardeus. Respondeo, hoc exemplum cum facto Salomonis, de quo diximus adduxisse etiam Pseudo-theologum Paulum Seruitam, qui docens posse Principes Laicos punire Sacerdotes. Sic argumentatur. [Nella vecchia legge i Rè hanno comandato, giudicato, e punito li Sacerdoti, non solo i Rè cattiu, e mediocri, ma i Rè Santissimi, e Piissimi; David, Salomone, Ioas, Ezechia, e Iosia.] Ita ille. Videat P. Rabardeus à quibus viris argumenta pro sua sententia mutetur. Sed Bouius in *respons. ad dictum Paulum Seruitam, part. 2. argum. 60.* sic ait. [Se come apporta i Rè, così notasse le azioni loro, nelle quali fonda il suo argomento, saprei à che rispondere. Ma David, e Ezechia id non ritrouo, che habbiano punito, o giudicato alcun Sacerdote, ondè da' fatto loro possa argomentare simile Potestà ne Principi della nuoua legge. Iosia, nel 4. de' Rè à cap. 23. vccise molti Sacerdoti, ma Sacerdoti de gl' Idoli, & non del verò Dio, & non sò vedere, à che proposito s'induca Iosia, e questo suo fatto, se non fusse forsi (il che non credo) stata tanto grande l'inuertenza di quest'huomo, che dicendo il Testò, *Sacerdotes excelsorum*, hauesse inteso i sopremi Sacerdoti del Tempio di Dio. Salomone depose Abiathar Sacerdote, che haueua conspirato con Adonia. E à questo risponde il Turrecremata, che ciò fece Salomone per speciale riuellazione, e commissione di Dio: & lo accennano le parole del Testò che sono queste: *Eiecit, igitur, Salomon Abiathar, ut non esset Sacerdos Domini, & impletur sermo Domini, quera locutus est super domum Heli in Silo.* Mà chi potrà tollerare l'ardire di quest'huomo, che ponga Ioas trà gli Rè Santissimi, & Piissimi, & in lui allegi esempio di giudicio legitimamente esercitato contra i Sacerdoti? Questo Rè e descritto nella Scrittura per empio, Idolatra, e crudelissimo Tiranno, il quale fece vccidere Zacharia figlio di Ioiada Sacerdote, per che della sua Idolatria lo riprese questo fatto fu conosciuto tanto iniquo, che in vendetta di questo fu da suoi proprij serui vcciso nel letto, & priuato della sepultura Regia.] Ita ille. Cui adde Stephanum Valentinum, *lib. de potestate Romani Pontificis, c. 11.*

2. Sed factum Ioas Regis nihil contra nos obstat; & illud defendit Dominicus Pueronus, de *Regular. Aristocr. tom. 2. c. 12. num. 57.* vbi sic ait: Factum Ioas Regis perperam est oppositum nobis: etenim cum res esset de negligentia Leuitarum circa preceptum Moysi, pius Rex Pontificem monuit, ut quod suum erat ipse illos cogeret ad implendum debitum; sic namque legitur: *Vocauitque Rex Ioiadam Principem, & dixit ei. Quare tibi non fuit cura, ut cogeres Leuitas (non ergo Regis erat coactiua in ipsos potestas) inferre de Iuda, & de Ierusalem pecuniam, qua constituta est à Moysè seruo Domini; (neque enim Rex ipse sui executionem curabat precepti) ut inferret eam omnis multitudo filiorum Israël in Tabernaculum testij-*

*monij? 2. Paral. 24. Quis prohibeat, imò quis non commendet laicos Dominos, quibus cura sit sacrae rei progressus, & qui satagant hanc prouehere? Sed aliud est, ut cap. praecedenti attingimus, sacrorum sibi assumere Praesulatum: aliud supina incuria eadem profus negligere, & nolle incumbere, ut Diuinus cultus in Republica per deputatos viros diligenter seruetur, Ioas in negotio illo pecuniarum propria auctoritate solus nihil disposuit, comite vsus est semper Summo Pontifice Ioiada; ut refertur eodem Paralip. Et congregata est infinita pecunia, quam dederunt Rex, & Ioiada his qui praerant operibus domus Domini. Et rursus, Cumque complessent omnia opera detulerunt coram Rege, & Ioiada reliquam partem pecuniae. Imò 3. Reg. 12. Solus Ioiada (dicitur) gazophylacium vnum talis, &c. Ecce quomodo Rex Pontifici dumtaxat insisterit, & destitit, ut recolligeretur pecunia, in templi reparationem infumenda. Ita Pueronus. Vnde idemmet Rabardeus fatetur *fol. 33. Ioas Regem approbante Ioiada Pontifice rapinam facilem Leuitarum repressisse; si ergo cum approbatione Pontificis hoc fecit nullam in eos iure regio iurisdictionem exercuit; ad quid ergo P. Rabardeus hoc exemplum adducit?**

3. Adde quod etiam concederemus in lege veteri Reges in Sacerdotem iurisdictionem exercuisse, non sequeretur, ut rectè obseruat Duallius *tract. de Summo Pontif. part. 3. quest. 11.* Nostros Sacerdotes subiectos esse Principibus. Nam maxima est differentia inter Sacerdotes antiquae legis, & nouae legis: sacerdotium enim veteris legis erat carnale, & succedebat, & continuabatur per carnalem propagationem, quamuis esset ordinatum ad Diuinum cultum, & figuram spiritualis sacerdotij noui Testamenti, idèd ex illa parte in qua carnale erat, & terrenum, poterat esse subiectum regali potestati & in veteri testamento summa potestas erat terrena; & terrena erat promissa, sed in nouo Testamento est spirituale Sacerdotium, & promissa spiritualium; vnde merito Sacerdotes nouae legis non sunt Regibus suppositi, ut firmat Card. Turrecrem. in *summa de Ecclesia, lib. 2. c. 96. vera, vsque ad quartam, de Sacerdotio.* Aluar. de *planctu Ecclesia lib. 1. cap. 59. vers. ad id, quod obicitur quartò; & alij: Ergo, &c.*

RESOL. CCCXXXII.

Reuocatur argumentum P. Rabardei desumptum ex auctoritate Boërij, & Curtij, & ex cap. 1. de Homicidio in 6.

Et deciditur, quod neque Clerici, neque Episcopi in gravissimis criminibus priuamur privilegio fori?

Imò, quod neque propter crimen perduellionis, neque propter haeresim Episcopus possit ab Inquisitoribus citari, vel puniri, sed hoc causa Papa reseruetur? Ex p. 7. tra. 1. Ref. 17. aliàs 15.

§. 1. **R**Est etiam respondere ad argumentum Patris Rabardei deductum ex auctoritate Boërij, & Curtij, quos pro se adducit; Et respondeo ipsum debuisse potius adherere communi sententiae Theologorum, & Iuriconsultorum, quam Boërio, & Curtio, quos clarè patet nimis in senos fuisse in suis operibus Ecclesiasticae libertati, & immunitati; Vnde graui correctione, & censura digni sunt: Et ideo non deseram hic apponere pro curiosis verba Ioannis Antonij Saura in *voto Platonis de examine Propositionum, cap. 9.* vbi sic ait: Grauius coërceri debet licentia opinionantium in his materijs, quando receptas Ecclesiae consuetudines, aut leges torquent & inuertunt cum

danno

De Immunit. Eccles. Resol. CCCXXXII. 281

damno libertatis, & potestatis Ecclesiasticae callidis, & subilibus rationibus illam infringentes. Propterea index Concilij Tridentini prohibuit Guilielmi Okami Dialogos, & opus nonaginta dierum, & Antonium de Rosellis, ex quorum libris, veluti ex equo Troiano, prodire quæcumque subtiliter excogitata sunt ad illudendum, & eludendum immunitates, & iurisdictiones Ecclesie. Ne hoc armarium contra exemptiones Ecclesiasticas, & fidelium manibus elaberetur, iterum excusæ sunt illæ Okami doctrinæ sub alio nomine, & titulo, idest: *Somnij Viridarj auctore Achilino Philoteo*. Aliàs: *Viridarj Somnium de potestate Papæ, & Principium secularium*. Aliàs: *Dialogus inter Clericum, & militem*. Supplantavit, & præcipitavit opus hoc plures Iurisconsultos. Nam ex eo multa expressè desumpserunt, Stephanus Aufferius, Nicolaus Boërius, Ioannes Neuizanus, Benedictus Curtius, Franciscus Duarenus, Iacobus Cuiacius, Petrus Faber, Petrus Pitheus, Franciscus Hothomanus, Guilielmus Ranchinus, & innumeri. Alij suppresso nomine, & opere, eius clausulas, opinionisque suis voluminibus inseruerunt, vt Socinus *consl.* 164. & *consl.* 120. Fulgofius *consl.* 61. Franciscus de Curte, *consl.* 73. Ayimo Crauetta, *consl.* 241. num. 20. Huc vsque Saura. Non debet igitur, P. Rabardeus ex turbidis Boërij, & Curtij lacunis aquas haurire, sed ex puris fontibus Sacrorum Canonum, & Doctorum, ac piorum Theologorum, Iurisconsultorum, præsertim suæ Religionis.

2. Ad textum verò *cap. 1. de homicidio, in 6.* quem pro sua firmanda sententia profert P. Rabardus, fol. 27. Respondeo, quod loquitur tantum de crimine Assassini. Ergo male ab ipso extenditur ad alia crimina, licet grauiissima, vt sine præiudicio degradatione Iudicis Ecclesiastici, possint à Iudice Laico puniri; Lex enim penalit & correctoria loquens in vno casu, non est extendenda ad simile, etiam si subsit eadem ratio, vt ex multis probat Barbosa *Axiomate* 197. num. 6. & in materia odiosa, vt pote contra libertatem Ecclesiasticam non est facienda extensio, vt optimè obseruat Bonacina, *tom. 2. disput. 10. quæst. 2. punt. 1. §. 4. nu. 5.* Et licet aliqui Doctores penes Farinacium, *quæst. 8. n. 81.* senserint in grauiissimis delictis Clericos nulla expectata incorrigibilitate Curie sæculari tradendos esse, attamen non asserunt, vt perperam vult P. Rabardeus ipso facto esse priuatos privilegio Clericali, neque necessariam non esse præiudicium degradationem: & ideo eorum opinio si esset admittenda, procederet præiudicium Iudicis Ecclesiastici degradatione, imo prius obrenta Summi Pontificis licentia, vt optimè obseruat Farinacius, *loco citato*, & ex multis exemplis latè probat Felicianus Episcopus Scalensis, *tract. de depof. & degradat. cap. 14. per tot.* vbi testatur Patris anno 1530. cum consensu Clem. VII. pro homicidio qualificato fuisse prius degradatum quendam Sacerdotem ab Episcopo Ciuitatis Domino Francisco Ponce, & postea Curie sæculari traditum; Ergo contra P. Rabardeum inconcussa firmanda est conclusio, in delictis grauiissimis Clericos ipso facto non amittere privilegium fori, nec posse puniri à Iudice Laico absque præiudicio degradatione Iudicis Ecclesiastici obrenta prius licentia à Sede Apostolica, vt Florentiæ in casu Clerici banniti factum fuit, teste Caballo *cas. 60. n. 23.* Hispali in casu N. N. qui suum Prouincialem occiderunt, teste Bernardo Diaz, *in pract. crimin. c. 97.* Imò Papiæ, *in casu Clerici Assassini*, teste Antonino Materanensi, *variar. lib. 3. resol. 2.*

4. Et tandem ex omnibus supradictis à fortiori apparet quam acriter contra P. Rabardeum sit insurgendum asserentem *in fol. 27.* non solum Clericos, sed etiam Episcopos in grauiissimis criminibus ipso

Tom. I X.

facto esse priuatos privilegio Clericali, & fori, absque præiudicio depositione, vel degradatione.

4. Sed hæc opinio est contra leges Imperatorum, vt patet *in leg. vlt. Cod. Theodos. de Episc. iudic.* & habetur *in cap. Continua 11. quæst. 1.* Est contra sacros Canones, vt patet *in cap. si quis Episcop. criminaliter 6. quæst. 4. cap. Accusatus, cap. Quamuis, & cap. Multum stupeo 3. quæst. 6. c. 1. de translac. Episcop. cap. vt debitus, de appellat. & c. Maiores de Baptis.* Et tandem est contra decreta Conciliorum, vt patet ex Concilio Veneto in Gallia celebrato, *cap. 9.* In Concilio Trident. *sess. 24. cap. 5. de reformat.* determinatur omnes causas Criminales grauiiores contra Episcopos à solo Papa cognoscendas, & terminandas esse.

5. Hoc supposito respondeat mihi P. Rabardeus, quænam crimina grauiissima damnabilia, & damnosa, vt ipse loquitur, magis esse possunt, quam crimina læsæ Maiestatis humanæ, & diuinæ? Et tamen Episcopus propter crimen perduellionis, non solum condemnari, sed minime citari potest ad personaliter comparandum per quoscunque Iudices Ordinarios, aut Delegatos, etiam Sanctæ Romanæ Ecclesie Cardinales, nisi de expressa ac speciali commissione Papæ signata, vt habetur in *Const. 10. Pij IV. apposta in 1. 2. Bull. quæ incipit. In suprema militantis Ecclesie*, de anno 1560. Et notat optimè Gonzalez *in Regul. 8. Cancellar. Gloss. 41. nu. 5.* & post illum Erasmus à Cochier *de iurisd. Ordin. in exemptos, part. 1. quæst. 41.* Imò nec propter hæresim Episcopus potest ab Inquisitoribus citari, vel puniri, sed etiam hæc causa Papæ reseruatur, vt statuit Pius IV. *in dist. Bull. & Trident. vbi supra*, & docet Molina, *de iustit. tract. 5. disput. 281. num. 19.* Acugna *tract. de Confess. sollicit. quæst. 11. n. 6.* & sequi Sanchez *de Matrim. lib. 8. disput. 2. num. 11.* Farinacius *de Hæresi quæst. 186. num. 113.* Pegna *in Direct. part. 3. com. 76.* Simancha *de Cathol. instit. cap. 25. num. 7.* & alij.

6. Quæ omnia ita vera sunt, vt hodie, neque Concilium Prouinciale possit formare processum in causis criminalibus atrocioribus contra Episcopum ad effectum transmittendi illum ad S. Pontificem, vt refert Riccius, *in Praxi part. 4. Resol. 491.* & in *Decis. Cur. Archiep. Neapol. part. 4. decis. 142.* Videat modo ex his. P. Rabardeus quo pacto potuerit asserere Iudices laicos posse Episcopos punire in grauioribus delictis, etiam ante præiudicium degradationem.

7. Confirmantur supradicta ex privilegio fori, Episcopis magis quam aliis Clericis, imò & Sacerdotibus competente, quia in Episcopis considerari potest potestas Ordinis, in qua Apostolis æquales sunt, & Superiores Sacerdotibus; Et ideo ex hoc Titulo aliqua maior ratio in ordine ad Privilegium fori in ipsis consideratur, quam in aliis Clericis, & Sacerdotibus, nempe ex munere pastoralis.

8. Dicendum est igitur post Apostolos habuisse Episcopos à Christo Domino privilegium fori sæcularis, & rectè quidem, Nam cum Episcopi sint Patres Principum secularium, & simpliciter illis superiores, indignum quidem erat, & indecens ab eis iudicari, & puniri. Et hæc omnia docet Valboa de Magronejo *in lectioib. Salmaticens. tom. 2. ad cap. 12. de iudiciis, & Suatez, contra Regem Anglia, lib. 4. c. 10. num. 6.*

9. Consideret modo ex his P. Rabardeus, si Episcopi ex quocumque grauiissimo crimine sint iudicandi, & punitioni Laicorum subiicendi; Quod non solum de Episcopis, sed etiam de Clericis, vt supra probatum est negandum esse puto, hi enim in quibuscumque grauiissimis criminibus sunt à Iudice sæculari exempti. Nam crimen Assassini, *in cap. de homicidio in 6.* est exemptum à Pontifice in particulari, vt notat

A a 3 tant

Super hoc quoad Clericos sup. in Ref. 27. §. vlt.

Sup. hoc in tom. 5. ur. 10. Ref. 11. & ibi in tract. i. Ref. 95.

Sup. hoc le-
ge penultim.
& non ex-
ceptio. Li-
cetur in
tom. 1. ur. 11.
lib. 2. in
p. 11. alij
ca. 200.

tant communiter Doctores; unde non includitur in Regula generali, prohibente Iudicibus laicis punire, & iudicare clericos in quibuscumque enormissimis criminibus. Ergo malè P. Rabardeus iurisdictionem quam Pontifex concedit Iudicibus laicis, specialiter in Clericos committentes crimen Assassini ipse extendit ad alia crimina licet grauiissima, hoc enim sine manifesto errore dici non potest; & aduersus Patrem Rabardeum alium Doctorem non adducam, nisi Stephanum Baunium scriptorem Gallum, & ex Societate in Theol. mor. part. 2. disput. 3. tract. 6. de Bulla Cœn. quæst. 1. cap. 3. num. 19. vbi potestatem admittit Magistratibus laicis iudicandi clericos, nisi in crimine Assassini specialiter eis concessi.

RESOL. CCCXXXIII.

Impugnatur argumentum P. Rabardei ex casibus priuilegiatis Gallia.

En an dicta priuilegia Pontificia Regibus Gallia, Hispania, vel aliis Principibus concessa, iudicandi Clericos in aliquibus delictis, sint modo per Bullam Cœnæ reuocata; Ex p. 7. tr. 1. Ref. 18. aliàs 16.

Sup. hoc supra in Ref. 7. in princ.

§. 1. **A**liud argumentum affert P. Rabard. fol. 29. pro sua firmanda sententia, desumptum ex vsu Regni Gallia in quo Magistratus sæculares iudicant Clericos in quibusdam delictis. Respondeo, quod licet talis vsus acriter improbetur ex Italis à Felino, in cap. 2. num. 1. de Maior. & Obedien. Martha part. 4. Cap. 134. num. 4. Belletto in Disquis. Clerical. part. 1. tit. 2. §. 3. num. 1. Surdo, Conf. 301. num. 54. Deciano, lib. 4. cap. 9. num. 10. ex Hispanis Torreblanca in Practicab. spir. lib. 15. cap. 4. num. 4. ex Germanis ab Andrea Magero de Advocat. armata cap. 17. num. 189. Et ex ipsismet Gallis à Guidone Papa, quæst. 77. nu. 3. & à Petro Iacobo, in tit. de condit. ex lege Iustis, de Adion. §. Quadruplici, col. 2. vers. hodie in multis. Licet inquam talis vsus iudicandi clericos in Gallia improbetur à supradictis Doctoribus, tamen iustificanti, & licitum esse, asserunt aliqui, ex Priuilegio Pontificio: Ergo ex hoc apparet, Clericos esse de iure Diuino exemptos à potestate sæculari, & gaudere Priuilegio fori etiam in delictis grauissimis, contra Rabardeum; Unde non grauaor hic apponere verba Ferdinandi de Bastidia Societatis Iesv in Antidoto ad Considerationes Pauli Veneti, part. 2. num. 64. cum enim Paulus Seruita, sic argumentaretur. [In Francia si distinguono i delitti communi, è priuilegiati, e quei soli, si rimettono à gli Ecclesiastici, e questi sono giudicati da secolari, dunque i Chierici non sono esenti per ius Diuino.] Ad hoc argumentum, sic respondet Bastidia Societatis Theologus. [Il contrario mi pare, che secundo la legge di buona Logica doueua fra Paolo inferire: per che, se de delitti, che in Francia chiamano priuilegiati, tocca à Giudici secolari il giudicare, è segno, che ciò fanno per Priuilegio, che però sono chiamati priuilegiati. E se i Giudici secolari giudicano questi delitti per Priuilegio, vò per terra l'argomento di fra Paolo, perche l'esser à secolari necessario il Priuilegio per iudicare i delitti de gli Ecclesiastici, euidentemente mostra, che questi non sono soggetti à secolari per ius Diuino. Non sò se si possa replicare à questa ragione, poi che farebbe un sproposito grande, dire, che questi delitti, si chiamano priuilegiati, per che il Priuilegio dato da Principi à gli Ecclesiastici non si stende ad essi: essendo che per questa causa douerebbono più tosto chiamarsi delitti non priuilegiati, già che si procede en essi contra i Chierici, come se non haueßero

Priuilegio alcuno. Questo tutto si fonda nel nome di delitto priuilegiato, ma la realtà è, che il Rè Christianissimo hà molti Priuilegi dalla Sede Apostolica: en el concordato, che chiamano in Francia, sono molte cose, dalle quali non può fra Paolo argomentare, mentre non mostrerà vn simile accordo.] Ita ille; Cui adde Fagnanum de iustitia Censurarum Pauli V. part. 4. fol. 105. Torrium in Apologia ad Gallo francum, fol. 46. Thomam Vallascum in Allegat. tom. 1. Allegat. 15. nu. 7. Stephanum Barberium, in consutatione contra Fulgentium Seruitam, part. 4. n. 64. & Io. Antonium Bouium in Responione contra Paulum Seruitam, part. 4. ad argument. 10. Qui citat Clarum, Ripam, Salzcedum, & alios; Quibus etiam addendi sunt ex Societate Iesv Tannerus, in defens. Eccles. liber. lib. 2. cap. 18. Suarez contra Regem Anglia, lib. 4. cap. 34. num. 26. & Bellarminus, tract. de potest. Pontificis, cap. 35. vbi sic ait: Addebat Barclaius, esse quadam delicta gratia, quæ priuilegiata dicuntur in Gallia, Summis Principibus reseruata. Sed hoc argumentum in ipsum Auctorem retorqueri potest: Illa enim non dicuntur priuilegiata, quia Princeps ipse sibi reseruauerit, quando Priuilegium exemptionis Clericis concessit, vt Barclaius existimat: Sed dicuntur priuilegiata, quia Priuilegio Sedis Apostolicæ indultum est Regibus Francorum, vt ea delicta cognoscere possint, Ita Bellarminus; & ex Doctoribus Gallis Andreas Duualius de Romano Pontifice, part. 3. quæst. 3. Unde corruunt ea, quæ docuit hæreticus Atisæus, de exempt. Cleric. c. 3. num. 12.

2. Sed an dicta Priuilegia Pontificia Regibus Gallia, Hispania, vel aliis Principibus concessa iudicandi Clericos in aliquibus delictis, sint modo per Bullam Cœnæ reuocata; Affirmat Belletus, in disquisit. Cler. part. 1. tit. 3. §. 5. num. 1. cui etiam adde Petrum Binsfeldium in Commet. de Iniuriis, & danno dato, cap. 7. concl. 13. Valquez in Apologia Manuscripta pro immun. Eccles. disput. 1. cap. 2. Io. Antonium Saura in voto Platonis de Primis Instantiis, fol. 48. §. 1. & alios quos ego adduxi, in p. 1. tract. 2. vers. 6.

3. Verum vsum talium Priuilegiorum Regibus Gallia, non audeo damnare Nauarrus cum Bellarmino, & Suarez locis citatis, & non esse reuocata necessario supponunt Bastidia, Fagnanus, Bouius, Torrius, & Valascus, & Barberius locis citatis; Quibus adde Thomam del Bene qui in tr. de Parlam. cum Doctoribus à me citatis in dicta res. fol. 6. me tamen non cito vt sui moris est hanc sententiam tenet, Vide etiam Bannez, in 2. 2. quæst. 61. art. 1. dub. 2. concl. 6. Azorium, part. 1. lib. 5. cap. 14. quæst. 4. Castrum Palaum tom. 2. tract. 12. disputat. unica. punct. 9. num. 14. Io. de la Cruz. in direct. conscient. part. 1. præcep. 8. quæst. 3. art. 1. concl. 3. Pesantium tract. de immun. Eccles. disp. 3. Vannerum, in defen. libert. Eccles. lib. 2. cap. 18. Et magis clarè Malderum, in part. 2. D. Thoma, quæst. 9. artic. 4. fol. 407. & Filliucium tom. 1. tract. 16. cap. 11. num. 258. Stephanum Baunium in Theolog. Mor. part. 1. tract. 12. quæst. 3. circa finem, & Petrum de Marca de lib. Eccles. Gallicana, tom. 3. libr. 3. cap. 10. Sed nouissime idem Baunius in part. 2. tract. 6. disp. 7. de Bulla Cœnæ, quæst. 1. cap. 2. num. 14. Magis cautè de his Priuilegiis loquitur, & an si sit reuocata, Sapientioribus definiendū relinquit. Et vt verum fatear, me torquent verba apposita in Bulla Cœnæ, aded sunt generalia; Sed nolo iudicium meum proferre; pro nunc tantum assero, vtramque sententiam habere pro se defensores, vt notauit etiam Baldellus lib. 5. disp. 40. num. 11. Unde eius resolutionem sanctæ Sedi remitto, vt fecit Bellarminus & Suarez.

4. Dicendum est igitur contra Rabardeum, ex omnibus supradictis Clericos esse exemptos à iurisdictione